

Bára Vaculíková

„Moje písničky jsou inspirované muži, ale věnované ženám“

Zpěvačka a skladatelka Bára Vaculíková má několik hudebních tváří. S kapelou Yellow Sisters procestovala čtrnáct zemí a nejvíce ji inspirovala Afrika, sólově se našla v projektu Diva Baara. Umělecké vlohy zdědila po mamince Petře Černocké a přeskočily i na její dceru, dabérku Olivii.

TEXT: JOSEF MARTÍNEK

Posluchači vás znají z multizánrového a cappella souboru Yellow Sisters nebo satirického dua Mateřská.com, momentálně vystupujete hlavně sólově jako Diva Baara. Zrovna dokončujete svou druhou desku pod tímto pseudonymem. Kdy vyjde?

Hodně práce máme za sebou. Ale bohužel i před sebou. Snažím se každý den uklidňovat neklid svého srdce, které by chtělo vydávat už zítra. Deset skladeb máme natočených, včetně nadstavby smyčců a dechových sekcí od Emila Viklického a Míry Hloucala. Zdá se to být jen baletní krůček k vydání, ale aktuálně stojím před rozhodnutím, jestli album neposunout na podzim. Trochu mě to drásá, ale vypadá to, že těhotenství s touto deskou se trochu protáhne. Věřím, že o to bude nakonec krásnější.

Každý ze zmíněných projektů je zaměřen na trochu jiný typ publika,

v různých etapách se jim věnujete s různou intenzitou. Zrcadlí se v tomto střídání tvůrčích období to, co se ve vašem životě zrovna děje?

Je to přesně, jak říkáte. Před Yellow Sisters jsem dokonce měla ještě další tři kapely. V osmnácti jsem se poprvé zjevila na pódiu, a rovnou na Rock for People s afrohipopovou kapelou Forbidden Fruit. Yellow Sisters v mých pětadvaceti reflektovaly moji potřebu proměny z dívky v ženu. Procestovaly jsme čtrnáct zemí a vydaly sedm CD. Mateřská.com byla o proměně ze ženy v matku. A Diva Baara naopak zpátky z matky v ženu. Už vyspělou, sebevědomou divu, která si ale chce zachovat něco ze své dívčí divokosti. Další období už bylo mnohem více introspektivní, a to i vlivem zpomalení během covidu. Určitě se to na desce projeví. Melancholie byla vždy součástí mojí duše. Ale nedávám jí tolik prostoru, kolik by si chtěla vzít. Trvám si na radosti a energii a ty chci z pódia sdílet i s publikem.

Jste typ tvůrkyně, která skládá na základě spontánního impulsu, nebo nápad potřebujete takzvaně vysedět?

Moje nejoblíbenější metoda je skládat ve snu. Spím, zdá se mi sen a v něm tvořím píseň. Snažím se mít vedle postele blok nebo aspoň telefon a zaznamenat si úryvek. Zbytek už vysedím u pianu nebo ukulele. Perfektně na mě funguje také zadání. Dejte mi termín, a složím vám písniček, kolik budete potřebovat. V běžném denním režimu jsem schopná se rozplynout tady a teď v čemkoliv, co zrovna zaujme mou pozornost. Ať už je to moje žurnalistická práce, nebo rodina, případně v letních měsících výlety za koupáním a nicneděláním. Jsem totiž zároveň velmi pracovitá i velmi líná. S tímto paradoxem se učím žít. Někdy mě v nesmyslně vysokých obrátcích žene vášeň pro tvorbu, jindy jsem líná jako veš. Dlouhodobě mě ale nic neuspokojuje tak jako psaní písniček a koncertování. Takže mnou vlna lenosti

Diva Baara, foto: Alžběta Jungrová

vždy mrští zpět o piano. A já si ani nevšímnu, a sedím u něj třeba šest hodin.

Co vás inspirovalo k psaní na druhou desku projektu Diva Baara?

Byl to proces. Písničky nevznikaly pár měsíců, ale spíš několik let. Na té první mi se skladbou hodně pomáhal kamarád Luciano Mayaci. Teď jsem se muse-la spolehnout sama na sebe. Měla jsem jasno, že chci dospět k něčemu, co bude žánrově držet pohromadě, a to chvíli trvalo. Tematicky jsem se sama od sebe moc neodchýlila. V podstatě v sobě

nejčastěji zkoumám různé podoby lásky. Už na první desce jsem si uvědomila, že moje písničky jsou často inspirované muži, ale věnované spíš ženám. A přesně taková asi jsem.

Jsou právě ženská témata, která prostupují všemi zmíněnými projekty, do jisté míry ústředním motivem vaší tvorby?

Nebyl to životní záměr. Ale evidentně mě rozpor mezi něžným a drsným pohlavím nejvíce baví a inspiruje. Zřejmě to je mou komunikativností, vyhraněným

genderem, orientací na muže. Jsem ta generace, která to měla jednodušší. Buď jsem v samostatném módu, zajímají mě muži, nebo se bavím s kamarádkami, nebo jsem v módu matka a pozornost si vezmou děti, v mém případě moje geniální dcera. V tichu mezi tím to zpracovávám do hudby.

Dlouhodobě mě ale nic neuspokojuje tak jako psaní písniček a koncertování. Takže mnou vlna lenosti vždy mrští zpět o piano. A já si ani nevšímnu, a sedím u něj třeba šest hodin.

Vraťme se teď v čase zpět na začátek milénia, do období, kdy vznikly Yellow Sisters. Od začátku jste se hlásily k žánrům jako soul, jazz, r'n'b, ale i k world music či reggae. Kde jste tehdy čerpalu inspiraci pro takto rozmanitou směsici? Měly jste nějakou zahraniční předlohu, ve které jste se zhlížely?

Na konkrétní předlohu jsou Yellow Sisters příliš individualistické. Na začátku ta inspirace možná trochu proudila od Zap Mama a Bobbyho McFerrina, pro kterého jsme měly tu čest i vystoupit. Pro Yellow Sisters bylo a je určující hlavně to, že jsme všechny čtyři skládaly, a každá po svém. Proto ta stylová rozmanitost, která nás, myslím, dělá mezi kapelami unikátní. K tomu přimícháte trochu improvizace, ženského sdílení a potřebu jít do hloubky, a máte z toho naprosto nespoutanou partu Yellow Sisters, které spolu příští rok oslaví dvacet let.

Vystupovaly jste v různých koutech světa – od Londýna přes turné

Yellow Sisters – zleva: Antonia Nyass, Bára Vaculíková, LuHawa Goldin, Lena Yellow, Honza Melichar, foto: Martin Faltus

po Španělsku až po Alžír. Jak na toto hudebně-cestovatelské období vzpomínáte? A promítl se někdy vlivy jednotlivých kultur konkrétně do vaší autorské tvorby?

Byla to vlna energie, kterou jsme všechny milovaly. Na začátku jsme byly v kapele dvě svobodné, bezdětné, ale druhá polovina už tuhle éru absolvovala s dětmi, které nechávala většinou doma. Byl to pro nás ostrov svobody a dobrodružství. Naše první cesta byla do Afriky. Ta nás hodně inspirovala, na jejím základě vlastně Yellow Sisters vznikly. A repertoár tím byl do velké míry ovlivněný. Na desce byly reggae písničky jako Sweet Man nebo Back to the Roots i jedna africká lidová. Postupně jsme se otevíraly dalším světům – indiánům, Španělsku. A přicházely niternější skladby jako Pramen. V repertoáru projektu Diva Baara se mi z cest objevila skladba Austrálie, ve které vzpomínám na tuhle životní cestu, která změnila můj život.

Požádala jste někdy, ať už s Yellow Sisters, nebo s projekty, které jim předcházely nebo vznikly až později, o názor při tvorbě písní svou maminku Petru Černockou?

S mámou máme přátelský vztah postavený na absolutní důvěře. Takže s ní

osobní i kapelové věci probírám hodně často. K hudebním konzultacím jsem přistoupila až o hodně později, když jsem dělala první desku projektu Diva Baara. Ukázalo se totiž, že nám to spolu jde hlavně na poli textování. Jeden text jsme dokonce napsaly na dovolené společně. Jedna řekla větu a druhá ji dorýmovala. To bylo naše první kreativní propojení. Jeden text mi dokonce celý přepsala. Přišla jsem k ní na návštěvu a ona mi řekla: „Podívala jsem se na ten tvůj text, a moc mi to nefungovalo. Napsala jsem ti jiný.“ A podávala mi ho na psaný drobným písmem propiskou na papírovém ubrousku. Někdo by se urazil, mě to pobavilo a musela jsem uznat, že ten její byl opravdu lepší. Holt režisér a maminka mají vždycky pravdu. A tak ho na koncertech dodnes pyšně zpívám.

Jak se ona dívala na vaše první hudební kroky? Vedla vás k muzice od malička a pomáhala vám se v jejím světě zorientovat, nebo byla spíše pozorovatelkou?

Snažila se moc do toho procesu nevstupovat. Myslím, že první koncert jsem jí dokonce zatajila. Když nám Dan Bárta křtil v Paláci Akropolis CD s kapelou Yellow Family, která Yellow Sisters předcházela, už jsem měla pocit, že o něco

jde. A to mě možná viděla na pódiu poprvé. Nejdřív jsem měla dojem, že se naše hudební světy hodně míjejí. Čím jsem ale starší, tím víc mě baví s ní trávit čas a to propojení pokorně hledat. V posledních dvou letech vystupujeme také společně s komponovaným pořadem Saxana s. r. o. a jednou do roka pořádáme vánoční koncert v pražské Malostranské besedě, na kterém si máma zazpívá i s mojí v podstatě jazzovou kapelou.

Zdá se, že v ženské linii vašeho rodu se umělecké vlohy dědí: vaše třináctiletá dcera Olivie zvaná Coco je úspěšná dabérka a věnuje se i herectví či zpěvu. Všechny tři jste se setkaly v singlu Čas Vánoce z roku 2019. Uvažujete o nějaké další mezigenerační spolupráci?

Coco je teď ve věku, kdy se jí spolupracovat obecně moc nechce. Pubertu má naštěstí láskyplnou, na nějaké společné zpívání jí ale moc neužije. V době singlu Čas Vánoce byla ještě „ovladatelná“. Teď si buduje vlastní cestu. Loni nazpívala hlavní dabingovou roli Matildy podle Roalda Dahla ve stejnojmenném filmovém muzikálu na Netflixu. A na její obrazu musím říct, že nám před pár měsíci zaskočila na třech koncertech s Yellow

Sisters, když jsme měly nouzi v kapele. A zvládla to skvěle! Dokonce se kvůli mně oblékla i do žluté barvy, kterou ve svém věku celkem logicky nesnáší.

Svoje potomky jste spolu s dalšími členkami Yellow Sisters zapojily také do nahrávání alba Zvěřinec, určeného dětskému publiku. Jak se vám skládají písničky pro nejmenší publikum? Je při jejich přípravě nezbytné vcítit se do dětské duše?

Zvěřinec a dětská tvorba nás nadchly tak, že jsme dětské desky natočily hned tři za sebou. Děti účinkovaly na všech. Na prvním Zvěřinci si Coco zašílala do jedné písničky slovo „bába“. Na druhém zpívala sbory a na třetím už sóla.

Diva Baara Žatec, foto: archiv Divy Baary

Bára Vaculíková se svojí maminkou Petrou Černockou, foto: Kristýna Svobodová

Jako v jiné mojí tvorbě i Zvěřince mapují moje, v tomhle případě naše, plynutí času. Vcítovat se do dětí jsme nemusely. Vždyť jsme to v reálném čase žily! A další deska zřejmě čeká i náš projekt Mateřská.com. Hádejte název... Přece – Puberta!

Působila jste v několika kapelách, před Yellow Sisters to byly například Forbidden Fruit či Funky Feast, ale teprve jako Diva Baara vystupujete v roli sólistky. Dává vám vědomí, že písniemi promlouváte sama za sebe, větší svobodu?

Ve Funky Feast jsem byla poprvé v roli frontmanky a spolu s kapelou skládala svoje první písničky. Tahle klučič parta mi ale moc dlouho nevydržela. Rytmická sekce Radim Genčev a Ondra Pomajsl potom spolu pokračovali dál a jsou skvělí. Právě svoboda byla už tenkrát moje téma. Utekla jsem jim do Španělska sbírat jahody, a bylo po kapele. Vlastně jsem od té doby nikdy nebyla interpret ve smyslu zpívání „cizích“ písniček. Takže moje míra svobody ve čtyřech Yellow Sisters, v duu Mateřská.com nebo jako jedna Diva Baara je podobná. Diva je jiná v tom, že se neopírám o repertoárovou pomoc nikoho dalšího. Je to spíš větší zodpovědnost. Ve výsledku jsem na pódiu a komunikuju

s lidmi já a prezentuju jim svou tvorbu. Byl to pro mě krok k většímu sebevědomí. Naštěstí mám v zádech skvělé muzikanty Petra Tichého, Radka Krampla, Mishana Pajdiaka, Veroniku Němcovou a Kubu Juránka.

Vaši tvorbu podporuje OSA. Jaké klady vám spolupráce s ním přináší?

Jsem dítě chaosu a OSA mi dává řád. Bez něj bych si snad ani nevzpomněla, kolik jsem toho už složila. V době, kdy prodeje CD už nejsou pro muzikanty skoro žádným zdrojem financí, si vážím toho, že dostávám něco navíc za živé hraní. Několikrát podpořil i vznik našich CD nebo videoklipů. Beru jej i jako znak profesionality, která nás muzikanty váže k sobě.

Co vás čeká v nejbližší budoucnosti? Chystáte se novou desku také pokřtít, popřípadě ji fanouškům představit na turné?

Ano. Desce bude předcházet série singlů. První Pod kůží, podle kterého se deska bude jmenovat, vychází v březnu i s hodně divokým videoklipem ve stylu televizní talentové show. Převléknou se v něm asi dvanáctkrát a zúčastnily se ho skoro všechny moje kapely. Zároveň s ním startuju crowdfundingovou kampaň na desku. ☒